

vlastnického práva pro Jakuba W-a k nemovitosti č. vl. 846 a aby byla povolena Dr. K-ovi exekuce vnučeným zřízením zástavního práva na nemovitosti vl. čís. 846 pro pohledávku navrhovatelovou za Jakubem W-em. Soud prvního stolu vyhověl návrhům Dr. K-a, rekursní soud návrhy Dr. K-a zamítl, máje za to, že nelze použítí ustanovení § 350, třetí odstavec, ex. ř., nesplnil-li, jak jest tomu v souzeném případě, vydražitel dražební podmínky, ježto by ani vydražitel sám nemohl žádati o vklad svého vlastnického práva, jehož nabytí příklepem.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Lze přisvědčiti právnímu názoru stěžovatelovu, že povinný jako vydražitel nabytí již příklepem vlastnického práva k vydražené nemovitosti (§ 237 ex. ř.). Z toho však ještě nevyplývá, že by mohla býti vedena proti němu exekuce vnučeným zřízením práva zástavního pro vykonatelnou pohledávku stěžovatelovu. Podle druhého odstavce § 88 ex. ř. platí pro povolení a výkon vkladu exekučního práva zástavního ustanovení obecného zákona knihovního ze dne 25. července 1871 čís. 95 ř. zák. a podle § 21 tohoto zákona mohou se dít zápisy jen proti tomu, kdo jest toho času, když se za ně žádá, zapsán v pozemkové knize za vlastníka nemovitosti, nebo se alespoň zároveň za vlastníka vloží nebo zaznamená. Stěžovatel připouští, že nelze zapsati povinného za vlastníka vydražené nemovitosti, poněvadž dosud nesplnil dražební podmínky (§ 237 ex. ř.). Důsledkem toho nelze však proti němu ani zapsati exekuční právo zástavní. Pokud se stěžovatel domáhá podle návrhu dovolacího rekursu, aby právo zástavní bylo po případě knihovně poznamenáno, přehlíží, že tento způsob exekuce není znám exekučnímu řádu. I kdyby se však mělo za to, že při tom jde jen o přepsání a že stěžovatel měl na mysli knihovní záznam, nikoliv poznámku, nebylo by ani v tomto rozsahu lze vyhověti žádosti, poněvadž i záznamu exekučního práva zástavního brání překážka právě uvedená.

Čís. 13463.

Bylo-li vyrovnací řízení zahájeno o jmění firmy kupce jednotlivce, bylo tím zahájeno o jmění kupce jednotlivce a výhoda § 12 se týká kupce jednotlivce.

(Rozh. ze dne 19. dubna 1934, R I 367/34.)

Exekuční soud odepřel výkon povolené exekuce, ježto o jmění dlužníka bylo zahájeno vyrovnací řízení. Rekursní soud nařídil výkon exekuce. Důvody: Napadené usnesení odepřelo výkon povolené exekuce, poněvadž prý o jmění povinné strany bylo zahájeno vyrovnací řízení. Rekurs napadá právem toto usnesení, ježto povinnou stranou je Rudolf L., kdežto vyrovnací řízení bylo zahájeno o jmění firmy Ch. L., tedy o jmění jiné právní osoby. Výhoda § 12 vyr. ř. se netýká proto povinného Rudolfa L-a, pročť jest vykonati exekuci proti němu povolenou.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y :

Vymáhající věřitel poukázal již v návrhu na povolení exekuce k tomu, že majitelem firmy Ch. L. jest Rudolf L., jest však na omylu, pokud se domnívá, že tu jde o dva různé právní poměry. Firma obchodníka jest podle čl. 15 obch. zák. jen jménem, pod kterým provozuje obchod, netvoří a nepředstavuje však žádný právní podmět vedle něho nebo mimo něho, a také se nerozeznává u obchodníka jednotlivce mezi jeho soukromým a obchodním jménem jako při obchodních společnostech (srov. rozh. sb. n. s. čís. 3043, 5823). Bylo-li tedy vyrovnací řízení zahájeno o jmění firmy Ch. L., bylo tím zahájeno o jmění Rudolfa L-a a nikoliv o jmění jiné právní osoby. Výhoda § 12 vyr. ř. se týká proto povinného, dovolacímu rekursu bylo vyhověno a rozhodnuto jak se stalo. Ustanovení § 61 vyr. ř. zde neplatí, poněvadž nejde o obchodní společnost.

Čís. 13464.

Při komisičním prodeji nesejde na tom, zda kupitel věděl, že koupená věc nepatří komisionáři, nýbrž třetí osobě; stačí přesvědčení nabyvatele, že prodatel (komisionář) jest oprávněn k prodeji.

(Rozh. ze dne 19. dubna 1934, Rv I 942/32.)

Žalobce dal obraz do komisičního prodeje obchodníku Jindřichu S-ovi, jehož nástupce prodal obraz žalovanému. Žaloba o vydání obrazu byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů :

Pokud se týče právního posouzení věci, zdůrazňuje dovolatel, že žalovaný nemohl nabýti vlastnictví sporného obrazu podle § 367 obč. zák. pro nedostatek bezelstnosti, poněvadž věděl, že dovolatel jest vlastníkem obrazu. Dovolatel však přehlíží, že odvolací soud vyslovil též právní názor, že okolnost, zda žalovaný věděl v době koupě obrazu (25. července 1927), že dovolatel jest vlastníkem obrazu, jest nerozhodná, poněvadž dovolatel předal obraz do komisičního prodeje obchodníku Jindřichu S-ovi a nástupce tohoto Emil B. prodal obraz žalovanému. S tímto právním názorem odvolacího soudu, jež dovolatel ani nevyrací, nutno souhlasiti, neboť při komisičním prodeji nesejde na tom, zda kupitel věděl, že obraz nepatří komisionáři, nýbrž třetí osobě, nýbrž stačí přesvědčení nabyvatele, že prodatel (komisionář) jest oprávněn k prodeji, o čemž však nebylo sporu.

Čís. 13465.

Ochrana nájemců.

Neprovedl-li pronajímatel stavební změny, jak je měl provésti podle právoplatného povolení k užitečnější stavbě, na jehož podkladě byla soudní výpověď nájemce připuštěna, nýbrž vzdal-li se provedení stavby